AJUTOR!!!
Doi idoli se prăbușesc depe socluri!

TUNNEY și DEMPSEY

Unde poate duce faimoasa „ingeniozitate" americană

Aproape săptămânal, Joe Louis trimite în lumea visurilor câte o „speranță", pe care americanii o opun „mitralierei din Detroit" cu gândul de a readuce în hegemonia rasei albe, mult invidiatul titlu de campion mondial la toate categoriile.

In fața repetatelor eșecuri suferite de „speranțele" lor, americanii — ingenioși ca întotdeauna — au găsit o altă soluție pentru descoperirea unui eventual învingător al „minunei negre". Și anume: reintrarea „foștilor".

Astfel i s'au dat matchuri lui Lou Nova, „victorii" lui Max Baer, posibilitate de reafirmare lui Gunnard Baerlund, ș. a. m. d.

Unde însă inițiativa americană întrece tot ce s'a putut închipui, este clipa când se proectează organizarea unui match GENE TUNNEY — JACK DEMPSEY, *match al cărui învingător ar căpăta titlul de chalenger la titlul mondial suprem.*

Americanii sunt convinși că numai un Dempsey sau un Tunney pot distruge „legenda Joe Louis". Pe baza trecutului este o convingere oarecum îndreptățită și extrem de măgulitoare pentru „mândria Harlemului".

Un proect pe care însă îl găsim stupid și care — dacă va fi realizat — nu va reuși să facă altceva decât să compromită faima celor cari au fost cândva „Jack fără frică" și „magnificul Tunney".

UN REGE AL «KNOCK-OUT-URILOR»

Jack Dempsey, pe numele adevărat William Harrison Dempsey, și-a început cariera prin 1915, atunci când împlinea două decenii de viață și când, în continentul nostru, un Sarajevo începuse dospirea pământului cu sânge.

Cariera lui Jack, a însemnat o nesfârșită serie de knock-outuri. Rar când, într'un match susținut de Jack Dempsey, cronometrorul suna gongul ultimei reprize. E semnificativ în acest sens, faptul că în 1918 — un an de intensă activitate pugilistică pentru cel care avea să devină șef al tuturor pugiliștilor — din 20 matchuri susținute, Dempsey a câștigat 17 prin K.O.

Titlul mondial suprem, l-a câștigat un an mai târziu, la 4 Iulie 1919, când a învins prin abandon în repriza III-a, pe Jess Willard, campionul de atunci.

Au urmat șapte ani de glorie, în care timp Dempsey s'a căsătorit cu celebra artistă de cinema Estelle Taylor, a jonglat cu milioane de dolari și „s'a distrat" cu o mulțime de adversari, printre cari se afla și științificul Georges Carpentier.

Titlul l-a pierdut în 1926, când a fost nevoit să plece steagul în fața lui:

GENE TUNNEY

Cu trei ani mai tânăr ca Demsey, Eugène Tunney a debutat în rândurile profesioniștilor abia în 1919, când s'a reîntors de pe frontul european, unde fusese voluntar.

Un reportaj de Costin Păun

In cariera sa profesionistă a susținut 61 matchuri din care a pierdut unul singur, în fața lui Harry Greb. La revanșă însă, Tunney l-a învins pe Greb, deposedându-l de titlul continental american la categoria semi-grea. Greb a cerut, însă, la rându-i revanșa și astfel matchul Tunney—Greb a mai avut încă... trei ediții, cari au revenit însă pe rând lui Tunney.

Titlul mondial a fost câștigat de Gene Tunney, în 1926, când l-a înfrânt pe Dempsey.

Doi ani mai târziu, în plină glorie, Tunney a abandonat arta nobilă și titlul deținut, consacrându-se căminului și studiind filosofia unor Shakespeare, Davies, Cummings, Shelley, etc.

Tunney ne povestește matchurile sale cu Dempsey

Tunney și Dempsey s'au întâlnit în decursul carierei lor, de două ori. Prima oară la 23 Septembrie 1926 și a doua la 22 Septembrie 1927, ambele întâlniri terminându-se cu victoria la puncte a primului.

Au fost cele mai formidabile matchuri din cartea de aur a boxului mondial.

Desprindem din amintirile «magnificului Eugène», filmul acestor memorabile întâlniri:

1926

Primul match

Când, după nenumărate victorii, am căpătat dreptul de a întâlni pe Jack Dempsey pentru titlu, nu îmi mai găseam capul de bucurie.

Jack a semnat contractele, fără să-și facă prea multe griji. Il interesa, oarecum, bursa. Eu... eram o cantitate neglijabilă...

Nu m'a descurajat acest lucru, ci, din contră, m'am îndârjit.

Am început să studiez „box"-ul viitorului meu adversar, așa cum nimeni nu-l studiase până atunci. După două luni de studii continue, cunoșteam toate reacțiunile lui Jack, în ring, în toate situațiile posibile și îmi pregătisem contra-atacurile, cari aveau să-mi aducă mult râvnitul titlu de campion mondial, la toate categoriile.

S'a scris mult despre „jabul" meu (lovitura scurtă) de stânga. Se știe că orice boxeur întrebuințează în timpul luptei această lovitură, pistonându-și adversarul spre a-l desorienta și putea lovi, apoi, cu dreapta. Ei bine, puțini au fost cei cari au remarcat că jab-ul meu de stânga era o lovitură extrem de puternică. Aveam un fel special de a „pivota" (a însoți lovitura de o mișcare a corpului) când trimeteam un jab și deaceia lovitura aceasta avea efectul unei „directe". Grație jab-urilor, cucerisem numeroase victorii prin knock-out.

Știam că jab-ul „merge" la Dempsey. Marele campion sfida cu un surâs de superioritate această lovitură, așteptând doar un moment de neatenție din partea adversarului, pentru a-l lovi puternic la stomac sau bărbie.

Iată dece anticipam că jab-ul meu de stânga va fi o surpriză desagreabilă pentru Jack.

Și mai pregăteam ceva pentru marea bătălie. „Dreapta" mea, care nu cruța deloc atunci când își atingea ținta.

Observasem că Dempsey nu este un „one-punch-killer" (ucigător dintr'un singur pumn). Rareori scotea un adversar din luptă printr'o singură lovitură. De obicei, aștepta până ce adversarul lungit pe podea se ridica și apoi pornea asupra lui o rafală de pumni, până ce „omul de vis-a-vis", complect năucit, abandona sau cădea knock-out.

Tocmai, pentru a evita această rafală distrugătoare, trebuia să mă pregătesc.

Și n'am stat mult la gânduri.

Săptămâni întregi, zi la zi, am făcut în timpul antrenamentului câte 7-8 reprize de „box cu umbra", executând în acest timp sărituri, în dreapta, în stânga și înapoi.

N'a fost deloc ușor. Ba, din contra, extrem de obositor pentru mușchii picioarelor, nedeprinși cu un asemenea exercițiu.

Acest antrenament metodic îmi dădea posibilitatea ca în timpul luptei să mă deplasez în orice parte a ringului, cu o iuțeală uimitoare.

Iată-mă deci pregătit, pentru a înfrunta pe „Jack fără frică".

*

Seara aceia de Septembrie n'am s'o pot uita niciodată.

Ploua cu găleata și o mulțime imensă venise să aplaude încă o victorie a „marelui Jack".

Când am sărit corzile ringului, m'am simțit mic, mic de tot. Nu simțeam frică pentru omul pe care trebuia să-l întâlnesc. Nu. Dar, vedeți, arena aceia mare, cu luminile ei orbitoare, mă copleșise... Pentru prima oară boxam în fața unui public atât de select. Vedetele ecranului ocupau primele locuri. Estelle Taylor, soția lui Jack, mă privea cu compătimire. Mi-era, parcă, rușine că avusesem cutezanța să-l provoc pe Dempsey.

Sunetul gongului m'a readus la realitate. Vertiginos, mi-a trecut prin minte, truda mea de ani. Am înțeles atunci că mă aflu la o răscruce a carierei. De mine depindea acum, dacă voiu apuca sau nu pe drumul cel bun, ce mă va duce la glorie... De forța și curajul meu...

I-am întins mâna lui Dempsey, cavalerește, cu curaj. Probabil că Jack aștepta să urmeze câteva momente de studiu.

S'a înșelat, însă. Căci, imediat a fost nevoit să recepționeze o „directă" pe care i-o trimisesem cu toată forța tinereței mele, în bărbie.

Nu știu dacă lovitura asta l-a sdruncinat, cert este însă că Jack a rămas un moment surprins, desorientat. Am profitat de acest moment și — știind disprețul adversarului meu pentru jab-ul de stânga — am început să-l pistonez la față.

Publicul era uluit.

Nu pot să precizez de câte ori am lovit, dar când Jack și-a dat seama de puterea stângii mele, era prea târziu. O buză îi plesnise, nasul îi era pur și simplu martelat,! iar pleoapele umflate i-se lăsaseră greoaie peste ochi...

Astfel a pierdut Dempsey primul nostru match, disputat în Philadelphia.

A doua zi, ziarele au scris că Jack Dempsey nu mai e cel de altădată. Că e complect ieșit din formă și că „dreapta" — faimoasa lui „dreaptă fulgerătoare", — nu mai face doi penny...

N'am contrazis pe nimeni, dar pot să vă spun, că în cursul acelui match, o stângă de a lui Jack m'a isbit atât de puternic în gât, încât zece zile după aceia n'am mai putut înghiți nimic.

Și am mulțumit cerului că o astfel de lovitură nu m'a nimerit într'un punct vulnerabil, — de exemplu la bărbie, — căci faimosul Jack ar fi rămas mai departe „marele campion".

UN AN MAI TARZIU: REVANȘA

Un an întreg, Dempsey a trăit în pregătiri asidue, stăpânit de gândul revanșei, o revanșă pe care am acceptat-o cu toată bucuria, atunci când mi-a fost cerută.

Contractele noului match, s'au încheiat în condițiuni materiale foarte strălucite pentru mine. De data aceasta, eu eram campionul.

După vechiul regulament internațional, un boxeur care își dobora adversarul, avea dreptul să stea lângă el, — în timp ce arbitrul numără, — spre a-l putea lua în primire imediat ce s'ar fi ridicat.

In 1923 a fost introdus la New-York, un nou regulament, după care boxeurul aflat în picioare era obligat să se retragă într'un colț neutru, unde nu se aflau soigneuri.

Leo Flynn, managerul lui Dempsey, — nu al meu, cum au crezut atâția, — a fost cel care a cerut introducerea acestui regulament în statul Illinois (provincie cu capitala Chicago, n. a.).

Și matchul meu cu Jack Dempsey, care a avut loc la Chicago, a fost primul match disputat în conformitate cu noul regulament.

*

Am urcat scările ringului, încrezător în forțele mele. Nu mai eram timidul de altădată. Priveam cu mândrie prin arenă și pretutindeni întâlneam priviri prietenești și manifestații de simpatie.

Estelle Taylor se afla în primele rânduri. Acum mă privea cu teamă, cu îngrijorare parcă.

Dave Barry arbitrul, conformându-se dorinței mele, a ținut să ne repete înainte de sunetul gongului, punctele principale ale noului regulament.

Spre o mai deplină siguranță, m'a întrebat:

— Ai înțeles, Champ? (diminutivul lui „campion").

La răspunsul meu afirmativ, l-a întrebat și pe Dempsey:

— Ai înțeles, Jack?

— Yes.

— O. K.

Gongul a dat semnalul ostilităților.

Timp de șase reprize ne-am bătut cu înverșunare. Dempsey boxa prudent de data aceasta, arătând mai mult respect pentru jab-ul meu de stânga și căutându-l să evite pe cât cu putință această lovitură.

Din această cauză am acumulat puncte neîncetat și puțini sunt acei ce pot contesta că la sfârșitul celui de-al șaselea round, mă aflam într'un pronunțat avantaj.

Dempsey căutase în toate aceste șase reprize să plaseze o lovitură decisivă.

Și spre ghinionul lui — nu reușise.

Bang!... Gongul mi-a sunat în urechi, anunțându-mi că acul cronometrului a pornit să marcheze cele trei minute ale reprizei a șaptea.

Am pornit din colț, decis să acumulez mai departe punctele unei victorii, destul de confortabilă și așa.

Dar... ce a fost asta?...

Dempsey, profitând de faptul că boxam deschis, mi-a trimis o directă la bărbie, care m'a clătinat.

O clipă am fost desorientat.

Jack s'a sesizat de situație și a pornit asupra mea un bombardament ciclonic. Am fost lovit din toate părțile.... Genunchii mi s'au înmuiat și — în timp ce mă prăbușeam, — Jack m'a mai isbit de trei ori în cap....

Ce a urmat, a fost subiectul unor discuții în contradictoriu, cari ani de zile au rămas în acelaș stadiu.

Fiecare a căutat să dea o explicație aparte, asupra situației dramatice din acele momente.

Iată, însă, cum s'au petrecut lucrurile în realitate:

Când m'am prăbușit pe podea Dempsey s'a postat lângă mine. Arbitrul i-a atras atenția că trebue să se retragă într'un colț neutru, conform noului regulament, dar Jack a întârziat să se conforme. In acest timp, cronometrorul număra. Arbitrul însă, nu. Deci, ceea ce făcea cronometrorul, nu era o numărătoare oficială. Văzând că situația nu se schimbă. Dave Barry l-a apucat pe Dempsey de braț și l-a dus într'un colț neutru. Apoi a venit lângă mine și a început să numere. Nu a continuat numărătoarea cronometrorului, ci a început dela „unu", așa cum prevedea noul regulament, de care luasem cunoștință împreună cu Jack înaintea matchului. Cronometrorul înțelegând situația, a abandonat numărătoarea sa, începând să numere cu Barry.

E drept că am beneficiat, astfel de o numărătoare prelungită, însă era o ocazie unică, de care am căutat să profit.

După match, unele ziare au scris că în momentele acelea, când mă aflam pe podea, eram... o epavă.

Se spunea că așì fi fost complect distrus... cu ochii sticloși... picioarele anchilozate... brațele ca de plumb... O ruină în adevăratul sens al cuvântului.

*

In realitate, în timp ce mă odihneam pe podea, eram perfect lucid. O probă: am văzut greșala lui Jack și am căutat să profit de ea. Natural, că nu mă aflam tocmai „bine dispus", deaceia am căutat să mă odihnesc cât mai mult, în care timp îmi făceam socoteala cum să evit rafala de pumni pe care eram sigur că mi-o pregătește Jack.

Se știe că la „opt", mai eram jos. Dece nu? Dacă m'ași fi ridicat, ași fi fost în picioare înainte de *„nouă"*. Aveam însă intenția să profit și de această secundă. Și așa am și făcut.

M'am ridicat apoi.

Dempsey a venit spre mine deslănțuit. Voia să termine. Am început atunci cel mai îndrăcit joc de picioare pe care l-am făcut vreodată. Eschivele pe cari le pregătisem cu atâta minuțiozitate cu un an înainte pentru matchul din Philadelphia, îmi erau acum de un real folos.

L'am văzut acum câțiva ani pe Owens alergând o cursă de 200 m. plat în 20,6 secunde. Ei bine, nu știu dacă în timpul acestei curse, negrul și-a pus mușchii picioarelor la un efort egal cu acel pe care l-au suportat atunci mușchii picioarelor mele.

Picioarele acelea despre cari unele ziare au scris că erau „anchilozate... distruse...".

Săream înlături, înapoi, cu o agilitate de panteră.

Dempsey mă urmărea, înverșunat, în toate părțile, dar nu reușea măcar să mă atingă.

Spre sfârșitul reprizei, obosit, a slăbit alura. S'a oprit în mijlocul ringului, roșu de ciuda eșecului, scrâșnind din dinți.

Sunetul gongului a intervenit între noi.

Repriza șaptea se sfârșise.

La începutul reprizei a opta, știam că mă găsesc în mare avantaj față de adversarul meu.

Dar mai știam că adversarul meu se va repezi acum asupra mea cu o furie furibundă. Va deslănțui un adevărat uragan de lovituri, dar își va neglija garda.

Voiam să profit de această greșeală.

Și am reușit.

Jack s'a ridicat din colțul său, pornit pe fapte mari.

L'am întâmpinat calm, senin, cu o dreaptă formidabilă la bărbie, ca și atunci în prima repriză, la matchul din Philadelphia.

S'a clătinat ca trăsnit și s'a prăbușit pe podea, spre stupefacția mulțimei.

A doua zi, ziarele au anunțat că în timpul acestor faze dramatice, nouă spectatori suferinzi de cord, au murit de emoție.

...Jack s'a ridicat, anevoie. Privindu-l în ochi, am înțeles că am în fața mea un om mai inofensiv ca oricând.

Reprizele 8, 9 și 10, au însemnat un adevărat galop de sănătate pentru mine.

La sfârșit, l-am îmbrățișat pe Jack, cel mai bun adversar pe care l-am întâlnit vreodată, apoi am mulțumit fericit, publicului, ce mă aclama.

Dar în aceiași clipă am văzut pe cineva care nu lua parte la entuziasmul mulțimii... Era Estelle Taylor.... Plângea...

I-am înțeles durerea și am simțit, parcă, o strângere de inimă.

Pentru lacrimile și tristețea d-nei Dempsey, am regretat chiar o clipă că eu sunt *învingătorul*.

*

Dempsey a abandonat boxul imediat după ultimul match cu Tunney și se ocupă și astăzi cu organizările de reuniuni pugilistice.

Tunney s'a dedicat — cum spuneam mai sus — filosofiei, obținând chiar titlul de *doctor în litere*. Inscriindu-se ca ofițer activ în marina americană a căpătat de curând gradul de locotenent-comandor, fiind totodată numit ca director al Departamentului de Educație fizică al Școlii Navale din Miami.

Americanii îl consideră pe Gene, un *self-made-man* (un om ridicat prin sine însuși), care prin com-

Jak Dempsey cu fosta sa soție Estelle Taylor

petința sa este de un real folos sportului yankeu.

*

Tunney..., Dempsey...

Nume imense ca valuri de ocean și iureșe de ciclon...

Numai șoptindu-le te simți mic, mic de tot, alături de imensitatea lor...

Numele acestea sunt mândria cea mare a americanilor...

Dece oare, ingeniozitatea americană e gata să calce în picioare o mândrie națională ?...

Fiindcă, poate atunci când ar apare în luminele reflectoarelor ringului, cei doi idoli ar decepționa.

Poate că pe obrajii lui Jack, și-au lăsat grijile, brazde, iar tâmplele lui Gene au fost ușor pudrate de vreme...

Și boxul lor de astăzi, n'ar avea poate nici pe departe dinamismul celui de altădată.

Cât de triste ar fi lucrurile astea, văzute!... Și ce decepționante!...

S'ar prăbuși de pe soclurile lor imense doi idoli cum n'au mai fost alții... Doi titatni...

Și ar fi păcat...

Sport și război

Zeii sportului au fost întotdeauna egali sau mai puternici decât zeul Marte. Astăzi în sec. XX ca și în veacurile dinainte de Hristos, sportul a continuat cu aceiași credință să slujească idealuri, să formeze oameni și caractere.

Spuneam că uneori zeii sportului își impun voința chiar față de acela al războiului. Și așa este, căci ne amintim cum olimpiadele anticei Elade curmau conflictele armate, strângând pe stadion în jurul ramurii de măslin pacificatoare, oameni cari își juraseră moartea.

Și-i dureros de trist, că această chemare spre bună înțelegere, spre cinstirea frumuseții și adevărului olimpic, nu mai are azi niciun ecou. Luptele ruso-finlandeze au spulberat visul pe care o lume întreagă îl făurise de patru ani: dela Berlinul măreției olimpice la puritatea și entuziasmul celei mai sportive țări din lume, Finlanda. Pe stadioanele care trebuiau să primească tineretul venit de pe tărîmuri îndepărtate, de peste mări și oceane, au poposit hain bombe necruțătoare, sfărâmind odată cu munca și banii înfăptuirilor, însuși spiritul olimpic.

Și totuși, acest război care alungase sportul, sdrobindu-l sub loviturile lui nedrepte, îl roagă, pe el prigonitul, să-i dea ajutor, să-i asigure victorii. Căci în Finlanda, skiul a scris, cu sacrificii de epopee, cele mai minunate pagini ale istoriei sale. Președintele Academiei Române a subliniat atunci într'un articol, neașteptat de favorabil sportului, învățămintele «experienței finlandeze».

Marșul biruitor al armatei germane n'a fost până mai ieri altceva, decât un marș sportiv.

Iar prezența pe front a campionilor și pilduitoarele lor jertfe au dăruit deopotrivă Germaniei, Franței și Angliei — și de dincolo de moarte — înțelesul vieții sportive. Mai ferme, statele totalitare au creat soldatul-atlet, ca odinioară Grecii. Platon numea pe paznicii cetății «atleți ai războiului», afirmând totodată că «într'un stat ideal cele mai recomandabile exerciții sunt cele care pregătesc pentru război». Dar au fost atât de puțini cei care l-au citit și ascultat pe Platon...

O bună propagandă în timpul războiului poate fi dusă prin sport. Cazul Germaniei, care înfruntă mereu pe stadion și'n tranșee țările Europei, este credem elocvent. Mai mult decât diplomații, mai stăruitor decât cartea, sportul cucerește spontan, pentru țara care o reprezintă, simpatiile mulțimilor. Iată așadar pe lângă utilitatea pregătitoare și forța aceasta propagandistă a sportului. Adăogați spiritul de eroism și jertfă, atât de frecvent arenei și veți avea imaginea sportului așa cum apare ea din oglinda războiului.

Dar sportul ar mai putea avea un sens. Minunat ca țel și concepție. Să facă ceea ce vânătoarea reușește în vieața omului: să astâmpere foamea sângelui, să ucidă atavicele porniri ale cavernei. Adică, el sportul, să înlocuiască prin încordarea și efortul sublimelor victorii ale stadionului, dorințele de luptă, distrugere și biruință ale popoarelor!...

VIRGIL LUDU

Vă prezentăm astăzi pe domnul

CLARK GABLE,

președintele clubului de football din Santa-Monica

Carole Lombard și soțul ei vor oferi vilegiaturiștilor depe celebra plajă californiană campionate de football la preț convenabil

O corespondență din New-York, însoțită de comentariile ziarelor yankee, ne pune în curent cu marele «reviriment» produs în footballul american. Căci, închipuiți-vă printre numeroșii conducători de cluburi de football, mai numărăm deacum încolo pe unul: Clark Gable, cunoscutul sportiv american și vedetă de cinema în orele libere.

Clark Gable a dat ființă, de câteva săptămâni, unei echipe de football la Santa-Monica, celebra stație balneară californiană, unde acesta posedă, împreună cu soția sa, mai multe duzini de vile.

Dela studio la stadion — sau cum Clark Gable și Carole Lombard nu vor să-și bage mințile 'n cap!...

Surmenați de activitatea depusă la Metro-Goldwin-Mayer, Clark Gable și Carole Lombard au reușit să obțină un concediu ceva mai mare decât în anii precedenți. Ei s'au grăbit să plece la Santa Monica, unde au aproape două duzini de vile (americanii iau Santa-Monica drept «proprietatea rurală a lui Clark Gable») și unde ei își petrec, în mod obicinuit, micile lor repaose între două filme sau două sezoane.

Dar Clark Gable nu este omul care să se odihnească. Primul lucru pe care l-a făcut, a fost acela de a propune soției sale să facă împreună o... echipă de football.

Clark Gable este într'adevăr unul din cei mai frecvenți admiratori ai footballului american — și el nu a lipsit niciodată dela marile matchuri dintre Harward, Columbia, Yale și celelalte celebre formațiuni universitare de football.

Intr'un match amical «oamenii» lui Gable au fost bătuți cu 15-3!..

Debutul «băeților» lui Clark Gable (mai toți elevi la școala navală din Santa-Monica, unde în prima lui tinerețe celebrul actor a învățat un an și a fost dat apoi afară pentru motive de... violență manifestată în raporturile cu colegii săi!) n'a fost din cele mai fericite. Proaspăta formație a suferit o drastică corecție dela o formație alcătuită ad-hoc din studenții vilegiaturiști dela Santa-Monica.

Carole Lombard a ținut un adevărat «curs de consolare» tinerilor combatanți ghinioniști, pregătindu-le moralul pentru viitoarele matchuri... iar Clark Gable, întotdeauna jovial, a declarat amicilor săi și presei că în curând Columbia și Harward (cele mai celebre formații de football ale întregii Americi) vor tier veni la Santa Monica să dispute echipei sale supremația continentului!..

Firește, Clark Gable știe că «băeții» lui mai au încă multe de învățat — dar el ține cu tot dinadinsul la micul oraș unde el și-a trăit fragmentul său cel mai romantic de existență, în anul I al Școlii Navale...

In pauzele antrenamentelor de football, Clark Gable și Jimmy-Torrence fac demonstrații de box!...

Dar viața sportivă dela Santa-Monica își are imprimată acum pe ea, o încântătoare notă de virilitate.

Afară de antrenamentele de football, executate într'o atmosferă de nesfârșit entuziasm, prietenii desinteresatei întreprinderi sportive a soților Gable, asistă la multiple alte manifestațiuni sportive, dintre care nu lipsește, bineînțeles, sportul preferat al lui Clark — boxul.

La Santa-Monica locuește de câtva timp — și pare a voi să se stabilească definitiv — fostul campion mondial la aruncările cu greutatea — celebrul Jimmy Torrence. După ce a abandonat atletismul, el a debutat în box cu intenția de a cuceri campionatul mondial.

După ce a cucerit câteva victorii senzaționale, Torrence a trebuit să părăsească «nobila artă» în urma unui scandal extraordinar provocat de acuzațiile (și, după cât se pare, dovezile) aruncate în spinare de presă și public, după care Torrence ar fi cumpărat toate aceste victorii...

Dar chiar și așa, el este încă un bun partener de box... pentru un actor de cinema, cel puțin.

Exhibițiile sale cu Clark Gable sunt foarte gustate de sportivii din Santa-Monica.

Clark Gable este un sportiv desăvârșit — și Carole Lombard se mândrește foarte mult cu voioșia și vitalitatea soțului ei.

*

Presei, Clark Gable i-a declarat că va rămâne la Santa Monica atât timp cât îi va permite Casa de filme.

Cert este însă căechipa de football va fi menținută — fiindcă, așa cum spune soțul încântătoarei Carole Lombard — Santa Monica trebue să «devină o mare celebritate și un mare centru».

De Paști...

O etapă districtuală... însă de matchuri amicale

Cel mai frumos joc Distribuția-STB

Deoarece în zilele de Paște nu se joacă nici un match oficial, câteva grupări au decis să joace amical. mical.

Printre aceste matchuri avem de remarcat partida dintre S. T. B. Distribuția, teren S. T. B., ora 11.

Un match foarte frumos, dată fiind valoarea ambelor echipe.

Dăm favorit pe Distribuția.

In deschidere la matchul dintre S. T. B.-Distribuția joacă juniorii lor.

VERGU — ISVORUL NOU

A doua zi de Paști, se va disputa pe terenul Unirea, la ora 9 dim. derby-ul Sectorului II Negru, dintre grupările din cartierul Călărași-Dudești, Vergu-Isvorul Nou.

Isvorul Nou campion sigur la categoria III și Vergu, campion virtual la categoria I.

Un match tare, în care combatanții vor lupta pentru supremația în car-

GENERALA — VULTURUL DE MARE

Teren Stadion, ora 10.

Ambele echipe, cu toate că fac parte din ultimele două categorii, pot furniza un math frumos.

Nu trebue să uităm frumoasa figură făcută de Generala, Duminica trecută.

Marți 22 Aprilie

Militari-Ciclop, teren Militari, ora 17.

Va fi un match frumos, în care va câștiga Militari.

Miercuri 23 Aprilie

S. T. B.-Vulturii Carpaților, teren S. T. B., ora 11.

Vulturii Carpaților leaderii categoriei a III-a, joacă amical cu S. T. B.

VERGU — L. P. N.

A treia zi de Paști, pe terenul S. T. B., ora 9, se va disputa matchul amical dintre Vergu și L. P. N.